

Sygn. akt IV U 1470/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Żywicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Fiedorowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 18/09/2015 r. , nr (...), znak: (...)

o ustalenie

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1470/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. K. wniosła odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 18 września 2015r. nr (...), znak (...)- (...), którą ustalono, że skarżąca nie podlega jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% minimalnego wynagrodzenia, obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 czerwca 2015r. Skarżąca podważała ocenę merytoryczną zawartą w kwestionowanej decyzji, wnosząc o jej zmianę przez ustalenia podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym. Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów (w tym załączonych do odwołania: kopii faktur, dowodów wewnętrznych na sprzedaż nieudokumentowaną, podatkowej księgi przychodów i rozchodów, potwierdzeń nadania przesyłek poleconych, przelewów bankowych) i zeznań świadków. Domagała się też zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu odwołania skarżąca na poparcie swojego stanowiska powołała się na judykaturę Sądów.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie. Zakwestionowano fakt rozpoczęcia przez skarżącą działalności gospodarczej od dnia 1 czerwca 2015r. W uzasadnieniu stanowiska pozwany podał, że podtrzymuje w całości stanowisko organu rentowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Powołano się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie Dz.U. z 2015r. poz. 121 ze zmianami; dalej: ustawa systemowa) i ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie Dz.U. z 2015r. poz. 584 ze zmianami). Organ rentowy, wobec okoliczności towarzyszących zgłoszeniu skarżącej do ubezpieczeń jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, uznał tę czynność za nieważną, gdyż zgłoszenie to zostało dokonane w ocenie pozwanego jedynie w celu stworzenia formalnych przesłanek do uzyskania

uprawnień do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, a nie w celu dopełnienia obowiązku wynikającego z faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżąca A. K. dokonała zgłoszenia w ewidencji działalności gospodarczej w przedmiocie rozpoczęcia z dniem 1 czerwca 2015r. działalności pod firmą (...) z siedzibą w L. w zakresie sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub internet.

Bezpośrednio przed zgłoszeniem rozpoczęcia działalności gospodarczej skarżąca, od dnia 25 marca 2015r., była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w I. jako bezrobotna bez prawa do zasiłku. We wcześniejszym okresie ubezpieczona świadczyła pracę jako przedstawiciel w firmie (...), po czym w lutym/marcu 2015r. podjęła decyzję o podjęciu działań w celu uzyskania dotacji na działalność gospodarczą, przy czym w kwietniu 2015r. zaniechała dalszych działań ze względu wstrzymanie przyznawania tych dotacji.

W związku ze zgłoszeniem działalności gospodarczej, skarżąca dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 czerwca 2015r., deklarując podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, w maksymalnej kwocie, tj. 9.897,50 zł., a następnie za lipiec 2015r. ubezpieczona zadeklarowała podstawę wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia w kwocie 525,00 zł. W dniu 20 lipca 2015r. wnioskodawczyni urodziła dziecko i wystąpiła do ZUS o zasiłek macierzyński.

Wnioskodawczyni stworzyła stronę internetową w serwisie (...).pl oraz zakupiła towary – ubranka dziecięce w hurtowni w ilości 10 sztuki za kwotę 1220,16 zł. Zakupiła również materiały biurowe za kwotę 36,97 złotych oraz druki akcydensowe za kwotę 510 złotych. Za usługi (...) zapłaciła 113,83 zł. W działalności gospodarczej korzystała z własnych komputera i aparatu fotograficznego. W pierwszym miesiącu działalności sprzedała około 20 sztuk odzieży. Średni zysk miesięczny z działalności wyniósł ok. 100 zł miesięcznie. Na dzień rozprawy 05 stycznia 2016r. pozostało jej do sprzedaży około 50 sztuk odzieży. W dniu 14 stycznia 2016r. sprzedała 7 sztuk odzieży za kwotę 87,53 zł.

(bezsporne, nadto wydruk z (...) k. 19, kopia zaświadczenia z PUP k. 21, kopia podatkowej księgi przychodów i rozchodów wraz z fakturami, dowodami wewnętrznymi, potwierdzeniami nadania przesyłek poleconych i przelewami z rachunku k. 23-75, kopia indywidualnego planu działania k. 77, kopia informacji o ustalonym profilu pomocy k. 79, wydruki ze strony internetowej www.allegro.pl k. 81-107, nadto kopie faktur, przelewów na rachunek, potwierdzeń nadania przesyłek poleconych k. 101-112 – w aktach ZUS, ksero dokumentacji k. 7-39, 79-90, 101-112 akt sądowych, oraz zeznania świadków K. D. i P. K. z rozprawy w dniu 5 stycznia 2016r. i wyjaśnienia skarżącej z rozpraw w dniu 5 i 19 stycznia 2016r. i 18 lutego 2016r.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione, gdyż organ rentowy prawidłowo ustalił, że skarżąca w rzeczywistości nie prowadziła działalności gospodarczej od dnia 1 czerwca 2015r.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące. W myśl art. 11 ust. 2 ustawy systemowej osoby te dobrowolnie podlegają na swój wniosek ubezpieczeniu chorobowemu, natomiast z uwagi na treść art. 12 ust. 1 tej ustawy podlegają one obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Skoro w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1, odczytywanych w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, obowiązkowi ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, to czasowe granice prowadzenia tej działalności oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego co do zasady wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej, dokonywany na

zasadach przewidzianych w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Trzeba jednak zauważyć, że przez podjęcie działalności gospodarczej w świetle przywołanych przepisów należy rozumieć faktyczne rozpoczęcie jej wykonywania (prowadzenia), które w rzeczywistości może, ale nie musi, zbiegać się z datą wskazaną w ewidencji. Ma to znaczenie dla powstania obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, gdyż art. 13 pkt 4 ustawy systemowej nie odsyła do okresu, w którym działalność gospodarcza była zarejestrowana, ale posługuje się pojęciem rozpoczęcia i zaprzestania jej wykonywania.

Zważyć należy, że zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt. 1 cytowanej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Z treści tego przepisu wynika, że należy odnieść się do definicji działalności gospodarczej zawartej w aktualnie obowiązującej ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 672). Zgodnie z art. 2 te same ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Prowadzenie działalności jest przy tym kategorią obiektywną, występującą niezależnie od tego, jak ocenia ją sam przedsiębiorca oraz bez względu na to, czy dopełnia on – czy też nie – ciężących na nim obowiązków związanych z jej prowadzeniem.

Należy również podkreślić, że definicja legalna działalności gospodarczej, zamieszczona w przepisie art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oznacza, że działalność ta ma być z założenia działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły, i nastawiony na z góry nieokreślony okres czasu, zatem bez znaczenia dla charakteru takiej działalności są ewentualne przerwy w faktycznym jej wykonywaniu już po jej uruchomieniu. Z rozpoczęciem działalności gospodarczej łączy się ściśle obowiązek wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, statuowany obecnie przez art. 14 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wpis ten ma charakter deklaratoryjny, legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej i wyznacza czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 listopada 2005 r. wydanego w sprawie I UK 20/05 wskazał, iż wpis ów nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale niemniej skutkuje domniemaniem prawnym, zgodnie z którym osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to, z mocy art. 234 k.p.c., wiąże Sąd w niniejszym postępowaniu. Co prawda może być ono obalone, niemniej w powyższym celu konieczne jest przeprowadzenie przeciwdowodu. Racjonalną konsekwencją rzeczywistego zaprzestania działalności gospodarczej jest bowiem wykreślenie przedsiębiorcy z ewidencji. Taki stan rzeczy implikuje rozłożenie ciężaru dowodu w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej przez podmiot wpisany do ewidencji działalności gospodarczej, powodując, iż niepodleganie tymże ubezpieczeniom musi zostać przez wnioskodawcę udowodnione. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 29 stycznia 2013 r. (III AUa 802/12, LEX nr 1271809), zgodnie z którym skoro w myśl art. 6 ust. 1 (...) "[http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= \(...\)](http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= (...))" art. 12 ust. 1 odczytywanych w związku z art. 8 ust. 6 (...) "[http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= \(...\)](http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id= (...))" art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowi ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, czasowe granice prowadzenia tej działalności oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej, dokonywany i wykreślany na zasadach przewidzianych w przepisach obowiązującej ustawy. Co prawda, ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana (a więc także czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu) należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29 stycznia 2013 r. (III AUa 685/12, LEX nr 1282580), w myśl którego "wykonywanie" działalności gospodarczej, a w konsekwencji określenie granic czasowych przymusu ubezpieczenia, jest obecnie pojmowane formalnie, co oznacza, że istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza wprawdzie

o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że obowiązek ubezpieczenia wynika z faktycznego rozpoczęcia działalności i jej prowadzenia na podstawie wpisu do ewidencji (rejestru), natomiast kwestie związane z jej formalnym zarejestrowaniem i wyrejestrowaniem, tudzież zawieszeniem i podjęciem mają znaczenie wyłącznie w sferze dowodowej, nie przesądzają natomiast same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczeń społecznych (np. wyroki z dnia 31 marca 2000r. w sprawie II UKN 457/99, OSNAPiUS 2001 nr 18, poz. 564; z dnia 21 czerwca 2001r. w sprawie II UKN 428/00, OSNAPiUS 2003 nr 6, poz. 158; z dnia 25 listopada 2005r. w sprawie I UK 80/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309; z dnia 23 marca 2006r. w sprawie I UK 220/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 81 i orzeczenia w nich powołane). Inaczej rzecz ujmując, wpis do ewidencji lub rejestru ma charakter deklaratoryjny i stwarza jedynie wzruszalne domniemanie, że działalność gospodarcza była rzeczywiście podjęta i prowadzona w okresie nim objętym.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że dla rozstrzygnięcia sporu, którego istotą było podleganie ubezpieczeniom w okresie wskazanym w decyzji, istotne było jedynie to, czy działania podejmowane przez skarżącą od czerwca 2015r. faktycznie można zakwalifikować jako prowadzenie działalności gospodarczej.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym bezspornym był stan faktyczny sprawy. Świadkowie w pełni potwierdzili stanowisko skarżącej, przy czym Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków. Przy tym zauważyć należy, że dla ustaleń istotnych do rozstrzygnięcia sprawy wystarczającym były już wyjaśnienia ubezpieczonej, które zyskały walor wiarygodności Sądu.

W takim stanie rzeczy spór sprowadzał się do oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego. W ocenie Sądu ubezpieczona w spornym okresie nie prowadziła działalności gospodarczej rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Jej działalność nie miała zorganizowanego i ciągłego charakteru. Po początkowym okresie - miesiące czerwiec i lipiec 2015r., następne sprzedaże miały miejsce w dniach 17 i 18 września 2015r. - łącznie 5 sztuk odzieży na kwoty odpowiednio 29,78 zł i 26,95 zł (k. 16 i 17 a.s.). Następne pojedyncze sprzedaże miały miejsce dopiero w grudniu 2015r. oraz w styczniu 2016r. (k. 101-112 a.s.).

Z zebranego materiału dowodowego, w ocenie Sądu wynika jednoznacznie, że jedynym celem ubezpieczonej było zgłoszenie rozpoczęcia działalności gospodarczej dla uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że już z treści wyjaśnień skarżącej i zeznań jej męża występującego w charakterze świadka wynika wprost, iż ubezpieczona zgłaszając prowadzenie działalności gospodarczej dysponowała wiedzą w zakresie przysługujących świadczeń z ubezpieczeń społecznych i środki pieniężne uzyskane ze świadczeń wypłacanych przez ZUS w związku z urodzeniem dziecka, które chciała w przyszłości uzyskać, miały przyczynić się do rozwinięcia tej działalności. Ten fakt potwierdza szereg zaistniałych okoliczności współlistniejących ze zgłoszeniem tej działalności gospodarczej w (...), a następnie zgłoszeniem z tego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

Oczywistym jest, że z uwagi na strukturę założonej działalności przez skarżącą w zakresie sprzedaży odzieży dziecięcej za pośrednictwem Internetu niezbędnym był wkład własny ubezpieczonej, który mogły stanowić środki pieniężne i sprzęt elektroniczny (w przypadku skarżącej aparat i komputer). Przy tym zauważyć należy, że wkład skarżącej w związku ze zgłoszeniem działalności gospodarczej ograniczał się do zakupu w dniu 3 czerwca 2015r. odzieży dziecięcej w ilości 104 sztuk w celu dalszej sprzedaży za kwotę 1220,16 zł brutto, po czym ubezpieczona podnosząc, iż w sposób zorganizowany i ciągle prowadzi działalność gospodarczą w dalszym ciągu, nie dokonała żadnego nabycia kolejnego towaru, wyjaśniając na rozprawie Sądu, iż do sprzedaży pozostało jej ok. 50 sztuk odzieży. Wobec tego niezrozumiałym jest twierdzenie skarżącej o dążeniu do rozwoju założonej działalności i uzyskiwaniu zysków w świetle podejmowanych decyzji w tym zakresie. Dziwnym jest, że skarżąca oczekując rozwoju działalności przez okres ok. 6 miesięcy nie dokonała zakupu kolejnego towaru, tym bardziej, iż na aukcjach internetowych ma wystawioną na sprzedaż odzież

letnią (zakupioną przy rozpoczęciu działalności gospodarczej), która z logicznych względów w okresie jesienno-wiosennym będzie miała mniejsze zainteresowanie konsumentów, co wynika z zasad doświadczenia życiowego.

Sąd nie neguje, że każdy przedsiębiorca podejmując decyzję o rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej, kieruje się chęcią jej rozwoju i przede wszystkim zakłada osiągnięcie zysku, ale w sytuacji skarżącej taka sytuacja nie miała miejsca. Wprawdzie ubezpieczona podnosiła, że założyła swoją działalność z myślą o dalszym jej rozwoju na rynku handlowców, jednakże jej działania przeczą takiemu stanowisku. Skarżąca zakładając przy rozpoczęciu prowadzenia działalności zysk w wysokości 30% procent od wartości zakupionego towaru w kwocie 1220,16 zł w żadnym zakresie nie podjęła żadnych szczególnych czynności w celu rozszerzenia działalności. Działalność skarżącej ograniczyła się do wystawienia zakupionego towaru na aukcjach internetowych i zaprzestaniu dalszych przedsięwzięć. Ubezpieczona pomimo sprzedaży połowy towaru nie inwestowała w zakup kolejnego towaru, aby przyczynić się w jakikolwiek sposób do rozwoju tej działalności. Również Sąd nie przeczy, że ta okoliczność może być spowodowana trudną sytuacją finansową ubezpieczonej, tym bardziej, iż zgłoszona działalność przynosi straty od początku jej założenia. Sama skarżąca wskazała, że zysk z prowadzenia tej działalności gospodarczej wynosi ok. 100 zł miesięcznie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nieracjonalnym było deklarowanie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne na ubezpieczenie chorobowe, za czerwiec 2015r., w kwocie, tj. 9.897,50 zł albowiem aby zapłacić składkę od takiej podstawy wymiaru skarżąca musiałaby zakładać, że jej zysk z tej działalności wyniesie miesięcznie co najmniej kilka tysięcy złotych. Tymczasem skarżąca wyjaśniła na rozprawie, że de facto jej dochodem - „zyskiem” miały być środki uzyskane z wypłaty zasiłku przez ZUS, które chciała przeznaczyć na rozwój firmy.

Słusznie podniosła ubezpieczona, że wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek w tej wysokości jest zgodna z obowiązującymi normami prawnymi. Do tego w tym kontekście Sąd podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 21 kwietnia 2010r. (por. II UZP 1/10 – OSNP 2010/21-22/267), zgodnie z którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych w ustawie systemowej, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Niemniej jednak przy ocenie zasadności odwołania powyższa okoliczność nie może zostać pomijana i należy wziąć ją pod uwagę przez pryzmat całego materiału dowodowego.

W przypadku skarżącej, w ocenie Sądu wysokość podstawy wymiaru składek również potwierdza, iż rzeczywistym celem zgłoszenia do ubezpieczeń była wyłącznie chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych i to świadczeń możliwie wysokich. Ubezpieczona wyjaśniła, że zakupiła towar o wartości 1220,16 zł i zakładała, iż uzyska z tej kwoty zysk w wysokości 30%. Zatem już sam fakt, że wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek znacznie odbiega od oczekiwanych zysków ze zgłoszonej działalności przemawia za ustaleniami Sądu. W tym kontekście zachodzi też sprzeczność w stanowisku skarżącej, która z jednej strony liczyła na szybkie zaistnienie na rynku ze sprzedażą odzieży, a z drugiej strony miała wiedzę, iż jest to uzależnione od uzyskania pozytywnych komentarzy w Internecie ze sprzedaży tej odzieży, których początkowo nie miała.

Nadto nie mogło zyskać aprobaty Sądu tłumaczenie skarżącej, że przed podjęciem decyzji o rozpoczęciu prowadzenia działalności dokonała rozeznania w handlu internetowym odzieżą dziecięcą porównując obrót na rynku w dużych sklepach internetowych, na okoliczność oczekiwania wysokich zysków z prowadzenia działalności gospodarczej, skoro działalność na taką skalę nie otwierała. Do tego zwrócić należy uwagę na straty ze zgłoszonej działalności gospodarczej, co przekładało się na niskie możliwości finansowe skarżącej.

Sąd również nie neguje, że środki pieniężne na składki ubezpieczeniowe za czerwiec 2015r. pochodziły z oszczędności ubezpieczonej i jej męża. Na uwagę także zasługuje, że postępowanie skarżącej w związku ze zgłoszeniem działalności, sprowadzało się w znacznej mierze do przeznaczenia środków pieniężnych na składki ubezpieczeniowe, a nie zakup w odzieży w celu rozwoju działalności i uzyskanie zysków. Przy tym z wyjaśnień skarżącej wynika, że te oszczędności były

ograniczone, skoro już w lipcu 2015r. ubezpieczona nie dysponowała tak wysoką kwotą pieniężną, aby przeznaczyć ją na składki ubezpieczeniowe.

Sąd zaznacza również, że sam fakt pozostawania skarżącej w ciąży także w żadnym zakresie nie uniemożliwił rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej, tak jak słusznie ubezpieczona podnosiła, jednakże biorąc pod uwagę sytuację skarżącej, zgłoszenie rozpoczęcia działalności gospodarczej przez ubezpieczoną było wywołanie tylko chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bez odpowiadającego im wkładu ze strony ubezpieczonej. Jednakże nie może umknąć uwadze, że pomimo braku ustawowego zakazu rozpoczynania i prowadzenia działalności gospodarczej przez kobietę w ciąży należy zawsze ocenić, czy podejmowane przez taką ubezpieczoną czynności nie miały na celu tylko i wyłącznie pozorowania prowadzenia działalności gospodarczej. Istnieje bowiem taka ewentualność, że ubezpieczona rejestruje działalność w ewidencji nie mając w ogóle woli jej prowadzenia, a podjęte czynności na zewnątrz mają jedynie charakter fikcyjny, stwarzający pozory prowadzenia działalności i zamiaru jej prowadzenia, aby w przyszłości po urodzeniu dziecka uzyskać stosowne świadczenia z ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu, tak jak zaznaczono we wcześniejszych rozważaniach, zarówno czynności podjęte w celu zarejestrowania działalności, jak i dowody przedłożone w toku niniejszego postępowania zmierzały jedynie do stworzenia pozorów prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą.

Jeszcze raz zaznaczenia wymaga, że skarżąca wprost wskazała, że dopiero uzyskanie świadczenia pieniężnego ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych miały przyczynić się do rozwoju działalności gospodarczej. Zatem de facto mechanizm działania skarżącej sprowadzał się do zgłoszenia działalności gospodarczej, następnie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych obowiązkowych i dobrowolnego z zadeklarowaniem wysokiej podstawy wymiaru składek oraz ich opłaceniem za jeden miesiąc, a dopiero z uzyskanych świadczeń rozwinięciem działalności, co w sposób oczywisty stanowi o pozorności postępowania ubezpieczonej. Dodatkowo można tylko zaznaczyć, że skarżąca we wcześniejszym okresie, po zarejestrowaniu się w urzędzie pracy, podjęła decyzję o podjęciu działań w celu otrzymania dotacji na rozpoczęcie prowadzenia działalności, a ze względu na wstrzymanie przyznawania dotacji z tego tytułu zaniechania tych działań w kwietniu 2015r. Ta okoliczność wprawdzie pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania sprawy, jednakże poniekąd również tłumaczy działanie skarżącej. Skoro ubezpieczona nie uzyskała dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej jako bezrobotna, zdecydowała się na zgłoszenie działalności gospodarczej w ewidencji, następnie zadeklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek i uzyskanie stosunkowo wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W konsekwencji powyższego, zadaniem było uznanie, że postępowanie dowodowe wykazało, iż działania ubezpieczonej zostało podjęte jedynie w celu uwiarygodnienia prowadzenia działalności gospodarczej na potrzeby uzyskania w przyszłości wysokich świadczeń z ubezpieczeń społecznych, działania te nie mogą zostać uznane jako rzeczywiste wykonywanie działalności gospodarczej. W rezultacie w świetle przywołanych wcześniej przepisów nie da się przyjąć, że skarżąca podlegała ubezpieczeniom obowiązkowym i dobrowolnemu w okresie wskazanym w ocenianej decyzji.

W ocenie Sądu decyzja ZUS była prawidłowa i dlatego zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c należało orzec jak w sentencji.